

Ajakirja Keel ja Kirjandus autori meelespea

Kaastöö doc-, docx- või rtf-formaadis palume saata e-postitsi sobiva valdkonna toimetajale (kahtluse korral peatoimetajale) või tuua toimetusse mä lupulgal. Autor peab olema valmis vajadusel esitama teksti ka pdf-formaadis või paberil, et kindlustada diakriitikute jt erimärkide edasiandmist õigel kujul. Kaardid, joonised jm graafilised lisad esitada eraldi failidena tiff-, png-, pdf- või jpg-formaadis; graafiliste lisade font on 10-punktiline Times New Roman (nt diagrammi legend).

Teadusliku **põhiartikli** soovituslik maht on **40 000–50 000 täheruumi** (koos tühikutega). Põhiartiklile tuleb lisada **1–6 märksõna** (nt värsiteooria, folkloristika, eesti XIX sajandi kirjandus, postmodernism, foneetika jms), mis kajastavad autori arvates kõige täpsemini kaastöö sisu. Märksõnastamisel on abiks „Eesti märksõnastik“ (<https://ems.elnet.ee/>); artikli pealkirjas juba esinevaid sõnu korrata pole tarvidust. Samuti tuleb põhiartiklile lisada **resümee**, mille maht on **kuni 1200 täheruumi**. Resümee ja märksõnad olgu soovitatavalt inglise või saksa keeles.

Autorilt ootame ka **enese tutvustust**, mille maht on **kuni 200 täheruumi** (sh töö- ja ametikoht, tegevusvaldkond, teaduskraad, sünniaasta). Toimetus vajab autori kohta veel järgmisi andmeid: isikukood, postiaadress, pangakonto number, telefoninumber, e-posti aadress.

Põhiartiklile pretendeeriv **kaastöö kuulub anonüümsele eelretsenseerimisele**. Kaastöö retsensentideks on kuni kaks toimetuse valitud vastava teadusvaldkonna asjatundjat. Kaastöö heakskiitmisel tuleb autoril juhendada retsensentide muudatus- ja parandusettepanekutest.

Toimetamisõigus, sh lühendamisõigus hõlmab kõiki toimetusele saadetud kaastöid, k.a tellitud kaastööd, kusjuures toimetaja teostab oma õigust koostöös autoriga. Toimetusel on õigus edastada ajakirjas ilmunud artikkel koos selle juurde kuuluvate märksõnade, resümee ja autorit tutvustusega rahvusvaheliste andmebaaside pidajatele ning võrguraamatukogudele.

Artiklites kasutab Keel ja Kirjandus **tekstisest viitamist**, retsensioonides ja ülevaadetes **joonealust viitamist**. **Väljajätte tsitaatidest** tähistatakse sümboliga [---].

Tekstisese viitamise puhul palume arvestada järgmiste vormistusnõuetega:

1. Tekstisene viide pannakse ümarsulgudesse ning see sisaldab tsiteeritava teose või artikli autori nime või teose pealkirja (või pealkirja osa või lühendit), ilmumisaastat ja tsiteeritava lehekülje numbrit, nt (Krull 1996a: 65; Kallasmaa 2007: 450) või (Folklore 1997: 111) või (EKK: 343).
2. Tekstisene arhiivi viide sisaldab vajalikke arhiiviandmeid, nt (KM EKLA, f 47, m 15 : 3, l 4). Arhiivi nimi avatakse teksti lõpus.

3. Tsiteeritava töö täiskirje paigutatakse teksti lõppu kirjanduse nimestikku, kusjuures artikli (või teose eraldi viidatud osa) puhul märgitakse nii algus- kui ka lõpulehekülj. Enamasti ei saa viidata tervele raamatule, vaid tuleb lisada täpsustavad leheküljed. Vaid ajaleheartiklite puhul ei ole leheküljenumbreid vaja. Kasutatud arhiivimaterjal loetletakse eraldi jaotuses.

- Tavapärane kirje sisaldab allika autori perekonna- ja eesnime; allika avaldamisaastat ja pealkirja; artikli puhul väljaannet, kus tekst ilmus. Teose või kogumiku puhul märgitakse ära väljaandmiskoht ja kirjastus, samuti koostaja või toimetaja. See on vormistatud nii:

K a l l a s m a a, Marja 2007. Mida teha vere-nimedega? – Keel ja Kirjandus, nr 6, lk 449–462.

B i r d s o n g, David 2006. Age and second language acquisition and processing: A selective overview. – Language Learning, kd 56, lk 9–49.

P a j u s a l u, Karl 2003. Estonian Dialects. – Estonian Language. Toim M. Erelt. Tallinn: Estonian Academy Publishers, lk 231–272.

M e l t s, Brita 2007. Merca 20 aasta loome – viliseva punkluule vägi ja ulg. – Eesti Päevaleht, Arkaadia 30. III.

M u s t, Mari 2000. Vene laensõnad eesti murretes. Tallinn: Eesti Keele Sihtasutus.

- Teose sarjakuuluvus märgitakse sulgudesse pealkirja järel:

E e k, Arvo 1994. Studies on quantity and stress in Estonian. (Dissertationes Philologiae Estonicae Universitatis Tartuensis 4.) Tartu: Tartu Ülikooli Kirjastus.

- Kirillitsas allikale viidatakse teksti sees ladina tähestikus, nt (Bondarko 1977), kirje teksti lõpus on vormistatud nii:

Bondarko 1977 = Б о н д а р к о Лия Васильевна. Звуковой строй современного русского языка. Москва: Просвещение.

- Teatmeteose puhul nii viidatakse kui ka paigutatakse vastav kirje loetellu, lähtudes pealkirjast (sõrendamata kirjas), mitte toimetajast:

Folklore. An Encyclopedia of Beliefs, Customs, Tales, Music, and Art. Vol. II. Toim T. A. Green. Santa Barbara–Oxford: ABC-Clio, 1997.

- Pealkirjast lähtutakse ka autorita teksti puhul:

Arkaadial uued toimetajad. – Eesti Päevaleht 2. III 2007.

- Tuntud entsüklopeediliste väljaannete või käsiraamatute puhul on otstarbekas kasutada lühendit:

EKK = Mati Erelt, Tiiu Erelt, Kristiina Ross, Eesti keele käsiraamat. 3., täiendatud trükk. Tallinn: Eesti Keele Sihtasutus, 2007.

- Kui viidatakse ühe autori mitmele samal aastal ilmunud teosele või artiklile, siis järjestatakse kirjed pealkirja järgi tähestiku järjekorras (v.a juhul, kui tegu on mitmes osas ilmunud artikliga) ning lisatakse aastaarvule täht:

K r u l l, Hasso 1996a. Kirjandus Eestis 1990–95. – Vikerkaar, nr 3, lk 62–68.

K r u l l, Hasso 1996b. Trepp. Hüpertekstuaalne luuletus. – <http://www.eki.ee/kodud/krull>.

K r u l l, Hasso 1996c. Väikese kirjanduse määratlus. – Katkestuse kultuur. Tallinn: Vagabund, lk 83–97.

- Konverentsikogumikule viidates lähtutakse kogumiku tiitellehest, märkides ära konverentsi toimumise koha ja aja sel kujul, nagu need seal antud on.
- Võrgumaterjalile viidates märgitakse ära kasutamise kuupäev.

4. Autori märkused ja teksti täpsustused paigutatakse joone alla ja reastatakse artikli ulatuses ühtse numeratsiooni alusel.

Joonealuse viitamissüsteemi puhul sisaldab viide autori initialsiaali ja perekonnanime; viidatava allika pealkirja; artikli puhul väljaannet, kus tekst ilmus. Teosel või kogumikul märgitakse ära väljaandmiskoht, kirjastus ja ilmumisaasta, kogumikul ka koostaja või

toimetaja. Kui viidatakse ainult kindlale leheküljele, ei ole tarvis ära märkida kogu artikli või teose osa alguse- ja lõpulehekülge, piisab lehekülje numbrist, millele viidatakse:

J. P õ l d m ä e, Eesti värsiõpetus. Monograafia. Tallinn: Eesti Raamat, 1978, lk ...

H. P e e p, Kirjanduse rahvuslikust spetsiifikast. – Kirjanduse radadelt. Artikleid ja arvustusi 1960–1962. Tallinn: Eesti Riiklik Kirjastus, 1962, lk ...

A. K ü n n a p, Eesti lihtmineviku minevikust. – Emakeele Seltsi aastaraamat 43 (1997). Tartu: Eesti Teaduste Akadeemia Emakeele Selts, 1999, lk ...

J. R. S e r l e, Metaphor. – The Philosophy of Language. Toim A. P. Martinich. New York–Oxford: Oxford University Press, 1990, lk ...

J. A u n v e r, Mõnda Anton Thor Helle elust. – Eesti Kirjandus 1924, nr 8, lk ...

Nagu tekstisese viitamise puhulgi, ei ole tarvis märkida ajaleheartikli leheküljenumbrit:

J. K a p l i n s k i, Vasakpoolne Uku Masing. – Kultuurileht 26. VIII 1994.

Mitmendat korda samale allikale viidates märgitakse joone all autori nimi, allika pealkiri ja lehekülje number, nt: J. P õ l d m ä e, Eesti värsiõpetus, lk ...

3. X 2017